

အာဏုဗေဒ

သေတ္တာမှ
လေ့ကျင့်ရန်

(၁)

"အား...ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ..."

မွေးလူနာအမျိုးသမီးတစ်ဦးကိုဆေးရုံအတွင်းသို့ လူတစ်စု သယ်ပိုးရင်း
ရောက်လာကြသည်။ အားလုံးထံတွင် အဝတ်ထုပ်များ၊ ဖျာ၊ စောင်၊ ဓာတ်ဘူး၊ ကလေးကစား
စရာများ၊ ချွေး၊ ထမင်းအိုး၊ ဆွဲခြင်းများ နှင့် မလွတ်တမ်း လွယ်ပိုးလာကြ၏ ။

"အောင်မလေး..လုပ်ပါဦး..ဗိုက်..ဗိုက်နာလို့..."

မိန်းကလေး၏ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံနှင့် အတူ...

"ဆရာဝန်..ဆရာဝန်"

"ခွဲခန်း..ခွဲခန်းကဘယ်မှာ လဲ..."

"ဟဲ့..မွေးဖွားသန့်စင် အောင်မြင်တော် မူခန်းလို့ပြော လေ"

"အို..မွေးလူနာခန်းလို့ပြောရင် ရပြီဟာကို..ရှည်လိုက် သေး..."

"ဟော..ဟိုမှာ ..တွန်းလှည်း..တွန်းလှည်းလာပြီ.."

ဆရာဝန်များ က မွေးလူနာကို တွန်းလှည်းပေါ်တင်လိုက် သည်။ နောက်
အံ့ခဲနေသော လူများ ကိုလှည့်ကြည့်ကာ...

"ဟင်"

သူ့ခမျာ ကလေးမွေးဖို့ ဒီလောက်လူအများ ကြီးလိုက်လာ တဲ့လူနာမျိုး မမြင်ဖူး၍
ထင် အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေသည်။ လိုက် လာကြသည့်သူများ ကလည်း အရွယ်စုံဆိုဒါစုံ
ပုပုရွရွ ဝေနေယ နှစ် ဆယ်ခန့်ရှိသကဲ့: ...ပြီးတော့ရိုးရိုးလိုက်လာတာလည်းမဟုတ် ... ပါးစပ်က
တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဒရစပ်အော်ဟစ်လာကြပုံက ..

"ဟဲ့..ဆရာဝန် အမြန်သွားတော့လေ..ဟိုမှာ မွေးတော့ မယ်..ဟဲ့..လမ်းမှာ
မွေးချတာ ဒို့မှာ မျိုးရိုးရှိတယ်..ဒီပုံအတိုင်းဆို လမ်းမှာ ပဲ မွေးမယ်နဲ့တူတယ်..."

"အို..လမ်းမှာ မွေးတော့လည်း ရာဇမတ်ကာ သံဖြူင်း ပြီး.."

"ဟယ်..ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ.. တွန်းလှည်း ကိုမြန်မြန်တွန်းပါ.."

အားလုံး၏ လောဆော်မှု ကြောင့် ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုဆရာမ လေးများ တွန်းလှည်းကို ကမန်းကတန်း တွန်းလိုက်ကြသည်။

"သေပါပြီအမေရဲ့ ..ဒီလိုမှန်းသိရင် သမီး ယောက်ျားမယူ တော့ပါဘူး..ကိုမြင့်ဆွေ..ကိုမြင့်ဆွေ..အဲဒါ ... ရှင်..ရှင်လုပ် တာ..."

ဟူသော မွေးလူနာမိန်းမငယ်၏ အော်သံကလည်း စွာ ထွက် နေသည်။

"အေးပါ မိန်းမရာ..အစ်ကိုမှာ မိပါတယ်.. ဝန်ခံပါ တယ်..
သိပ်မအော်နဲ့နော်..ဗိုက်ထဲက ကလေး လန့်နိုး သွားပါဦး မယ်.."

ယောက်ျားလူငယ်တစ်ဦး၏ နှစ် သိမ့်သံ...။ ဆရာဝန်က လက်တွန်းလှည်းတွန်းရင်း...

"နေကြပါဦး..ဒီကလေးမရဲ့ အုပ်ထိန်းသူက..."

ဆရာဝန်၏ အမေးမဆုံးခင် သူတို့နောက် ပြေးလိုက်လာ သော လူစုထဲမှ...

"ကျွန်တော် ပါ..."

"ကျွန်မပါ..."

"ဟောဒီက ဘကြီးပါ..."

"ဦးလေးပါ..."

စသည်ဖြင့် တစ်ယောက် တစ်ပေါက် ဆူညံကုန်ပြန်၏ ။ ထို အသံများ ကြားတော့ ဆရာဝန်မျက်လုံးပြူသွားပြီး...

"ဟင်..အုပ်ထိန်းသူတွေ က များ လှချည်လား..ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ..."

ဟူသော အမေးကို အနောက်မှပြေးလိုက်လာသူများ က...

"ကျွန်မက သူ့ရဲ့ အဒေါ်ပါ..."

"ဘကြီးက သူ့ရဲ့ ဘကြီးအရင်းပါကွယ်..."

"ဦးလေးက သူ့ယောက်ျားရဲ့ ဦးလေးမို့ပါ..."

"ကျွန်တော် က သူ့မောင်လေး..ငယ်ငယ်ထဲက သူ့မှန်အုပ် ကလေး ကျွန်တော် ထိန်းလာတာ..ဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ အုပ်ထိန်းသူ.."

"ကျွန်တော် က..ကျွန်တော် က..."

အားလုံး၏ တစ်ယောက် တစ်ပေါက် အသံများ ကြောင့် ဆရာဝန်က စိတ်ရှုပ်စွာ ဖြင့် ...

"နေကြပါဦး...နေကြပါဦး..."

အားလုံး အသံတိတ်သွား၏ ။ မီးဖွားခန်းရှေ့လည်း ရောက် နေပြီကိုး။

"သေပါပြီ အမေရဲ့ ..ကိုမြင့်ဆွေ..ဒါ..ရှင့်ပယောဂ.. ရှင့်ပယောဂ..."

ဟူသော အော်သံလည်း စွာ နေတုန်း...။ ဆရာဝန်က အား လုံးကို ဝေ့ကြည့်ပြီး...

"ကဲကဲ ...အုပ်ထိမ်းသူထားတော့ ... ဒီကလေးမရဲ့ အမျိုးသားက ဘယ်သူလဲ..."

ဆရာဝန်၏ အမေးဆုံးသည်နှင့် ခန္ဓာကိုယ်တောင့်တောင့် တင်းတင်းနဲ့ ဇောချွေးတွေ သီးနေသော လူရွယ် တစ်ယောက် ရှေ့တိုး လာကာ...

"ကျွန်တော် ပါခင်ဗျာ..ကျွန်တော် ပါ.. ကျွန်တော် နာမည် မောင်မြင့်ဆွေပါ..."

လူရွယ်ကိုလည်းမြင်ရော ကုတင်ပေါ်တွင် ဗိုက်နာနေသော အမျိုးသမီးက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး လက်ညှိုးထိုးကာ

"သူလုပ်တာ..သူလုပ်တာ..အဲဒီ မြင့်ဆွေကြောင့် .. အား..."

ဟူ၍ ထအော်သည်။

ဆရာဝန်က လူရွယ်ကိုကြည့်ပြီး...

"ဟုတ်ပြီ ကိုမြင့်ဆွေ..ကိုမြင့်ဆွေရဲ့ အမျိုးသမီးက ဗိုက်ခွဲ မွေးရင် မွေးရမှာ ..အဲဒီတော့ သဘောတူကြောင်း လက်မှတ်ထိုး ပေးပါ..."

ဆရာဝန်စကားကို လူရွယ်က...

"ဟုတ်..ဟုတ်ကဲ့..ထိုးပေးပါမယ်..."

ဟူ၍ လက်မှတ်ထိုးပေးကာ မျက်နှာအပျက်ပျက် အယွင်း ယွင်း ဖြစ်နေသော ကုတင်ပေါ်က မိန်းကလေးကို ကြင်နာစွာ ကြည့် ကာ...

"မိန်းမ..ဘာမှအားမငယ်နဲ့သိလား.. အစ်ကို.. အပြင် ကနေ ကူညှစ်ပေးနေမယ်..ဪ..ပြောရဦးမယ်..ပြောထားတဲ့ ကတိအတိုင်းနော်..ယောက်ျားလေးရပြီဆိုမှ မွေးချလိုက်နော်.. မိန်းကလေးဆို အောင့်ထားဦး..မမွေးနဲ့ဦး...သိလား..."

ဟူ၍ ကပ်မှာ နေသေးသည်။ ကုတင်ပေါ်က မိန်းကလေးက လည်း အံကြီးကြိတ်ပြီး...

"ကိုမြင့်ဆွေ..ရှင်ကြပ်ကြပ်သတိထား..ရှင်ကြောင့် ကျွန်မ ဒီလိုခံစားနေရတာ ..ကျွန်မကလေးမွေးပြီးရင် ရှင်နဲ့တွေ့ . မယ်..."

ဟူသော အော်သံကြားရသော် လူရွယ်က ဘယ်လိုသဘော ပေါက်သည်မသိ။ ပြုံးစေ့စေ့နှင့် ...

"တွေ့ .မှာ ပါ..တွေ့ .မှာ ပါမိန်းမရဲ့ ..ကိုယ်ချင်း ကိုယ်ချင်း တွေ ပဲ..ဟီဟီ..အခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ညှစ်နော်.. ဆရာဝန်တွေ အားမနာနဲ့ သိလား..."

ဟူသော မှာ ကြားသံနှင့် အတူ မွေးဖွားခန်းကြီး ဂျိန်းဆိုပိတ် သွား၏ ။ ထိုတော့မှ ဘေးနားရှိနေသည့် အဒေါ်ကြီးက...

"ဒီကောင်မနယ်အေ..ကလေးလေး တစ်ယောက် မွေးတာ

ဒီလောက်အော်နေရတယ်လို့..ငါတုန်းကများ အပေါ်သွားရင်းနဲ့ကို
ထွက်ကျခဲ့တာ..သိတောင်မသိလိုက်ရဘူး.."

သူ့စကားမဆုံးမီ အနားမှ နောက်ထပ်အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် က...

"ဘယ်သိလိုက်မလဲ..မွေးခဲ့တာကိုက တစ်ဒါဇင်ကျော် ကို.. ဟိုက..သားဦး.."

ဆိုတော့ နံဘေးနားရှိနေသော တစ်ယောက် က...

"ဟဲ့..နင်..ငါတို့အမျိုးကို မစော်ကားနဲ့..."

"အ ဖြစ်ပြောတာ..ဘာလဲ..နာတာလား ဘာလုပ်ချင်လို့ လဲ တင်မေတဲ့နော်.."

"ငါကလည်း မူမူတဲ့..တစ်မူထဲရှိတာ..ဒါတောင် ရှေးမူ.. ရှေးဟောင်း
ဈေးကောင်းတယ်နော့.."

"ရှေ့မူတွေ ခေတ်မူတွေ လုပ်မနေနဲ့..အားလုံးကို ဆွဲထုတ်ပြီး
မီးရှို့ပစ်လိုက်မယ်..တင်မေတဲ့.."

"ဪ...နင်ကပဲ ရှိ..မလား..ငါကပဲ ရှိ..မလား.. ကြည့်ကြသေးတာပေါ့.."

အခြေအနေက ရုတ်ချည်းတင်းမာသွား၏ ။ နှစ် ဖက်လုံးက ကုတ်ကြဖဲ့
ကတော့မယ့်အတိုင်း..ဒါကို ခုနက မောင်မြင့်ဆွေကသာ ကြားဝင်၍ ..

"တော် ..တော် ကြပါတော့ဗျာ..ကျွန်တော် မိန်းမ ငြိမ်ငြိမ် ညောင်းညောင်း
ကလေးမွေးပါရစေဦး..ခင်ဗျားတို့အော်သံကြောင့် ဟိုက
ညှစ်မရပဲနေဦးမယ်..ခဏလေးငြိမ်နေပေးကြပါဗျာ.."

သူ့စကားကြောင့် အားလုံးငြိမ်သက်သွား၏ ။ မောင်မြင့်ဆွေ မှပင် ဆက်၍ ...

"ရန် ဖြစ်ချင် အိမ်ရောက်မှ ပြန် ဖြစ်ကြပါဗျာ..ဟိုမှာ ..လေပြေမျှက
မွေးရလွယ်လား..မလွယ်လားမသိ..."

ဆိုမှ အားလုံး အခြေအနေမှန်ကို ပြန်သတိရသွားသည်ထင်၊ မျက်နှာပေါ်တွင်
စိုးရိမ်ရိပ်များ ပြန်သိမ်းလာ၏။ အတန်ကြာမှ ဒေါ်တင်မေဆိုသူက...

"မောင်မြင့်ဆွေ.."

"ဗျာ..ကြီးကြီး.."

"နင် အင်္ဂုလိမာလသုတ်ရလား"

"အင်္ဂုလိမာလသုတ်.."

မောင်မြင့်ဆွေက မျက်မှောင့်ကုံရှင်း သံယောင်လိုက် သည်။

"အေးလေ..အင်္ဂုလိမာလသုတ်ရွတ်ရင် မွေးလူနာက မွေးရ ဖွားရ လွယ်သတဲ့..."

"အင်္ဂုလိမာလသုတ်ရွတ်ရုံနဲ့ မွေးရလွယ်ရောလား..."

မောင်မြင့်ဆွေ စောဒကတက်ပြန်၏။

"အေးလေ..လူတိုင်း ကလေးမွေးရင် မွေးရလွယ်အောင် အင်္ဂုလိမာလသုတ်
ရွတ်ကြတာပဲ..နင်ရွတ်ကြည့်ပါလား.. နင့် မိန်းမ လေပြေမို့ အမွေးရလွယ်အောင်.."

"အင်္ဂုလိမာလသုတ်က ဘယ်လိုလဲဟင်.."

"ဪ..အင်္ဂုလိမာလသုတ်ဆိုနေမှ.."

ဆိုတော့ မောင်မြင့်ဆွေကလည်း သူ့မိန်းမ အမွေးရလွယ် အောင်ထင်၊
နားထင်ကြောများ ထောင်ထအောင် ကြိတ်မှိတ်စဉ်းစား ရင်းမှ
အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကိုသတိယပြီး ...ဤနယ်ဟစ်ကြွေးလိုက် ၏ ...

"အင်္ဂုလိမာလတဲ့ဟေ့ ..."

"ဝါး..."

ကလေးငယ်၏ ငိုသံ...။

"မွေးပြီဟေ့..မွေးပြီ..ယောက်ျားလေးကွ.."

မောင်မြင့်ဆွေက သူ၏ သားငယ် လသားအရွယ်ကို ပွေ့ချီထား၏ ။ သူ၏ နံဘေးတွင် သူ့ဇနီး လေပြေမျိုး ပြုံး၍ ထိုင်နေသည်။

"အဲဒါပါပဲဗျာ..ဟိုဘက်မှာ ထိုင်နေကြတာ ကတော့ လေပြေ မျိုးရဲ့ အမျိုးတွေ ပါ..အဲ..ဒီဘက် ကတော့ ကျွန်တော် ဘက်က အမျိုးတွေ ပေါ့..အမျိုးတွေ များ လို့ အံ့အားသင့်နေလား.. မအံ့သြပါနဲ့..ဒါတောင် အပြင်ထွက်သွားသူတွေ ရှိသေးတယ်.."

"သူတို့တွေ အားလုံးက ကျွန်တော် တို့ဆီကို လွန်ခဲ့ နှစ် နှစ် .."

"တစ်နှစ် ကိုးလနဲ့ ဆယ့်ခြောက်ရက်.."

လေပြေမျိုးက ဝင်ထောက်ပေးသည်။ ဒါကို မောင်မြင့်ဆွေ က..

"အဲ..လေပြေပြောသလို..ဘယ်လောက်"

"တစ်နှစ် ကိုးလနဲ့ ဆယ့်ခြောက်ရက်၊ ငါးနာရီခွဲ.."

"အင်း..တစ်နှစ် ကိုးလဆယ့်ခြောက် ငါးနာရီခွဲ.."

"ဆယ့်လေးစက္ကန့်..."

"အင်း...အဲလောက်မှာ ရောက်ခဲ့ကြတာပါ..သူတို့တွေ ရောက်လာပုံက..အဲ..အဲဒါကို ဇာတ်လမ်းအစကနေစပြီး ပြောမှ ပြည့်စုံမှာ ပါ..ဇာတ်လမ်းအစ ကတော့..အစကယဉ်သကိုဆိုသလို ပေါ့ဗျာ"

ဆွေတစ်ရာ မောင်တစ်ကိုက်

ကျယ်ပြန့် ပြန့်ပြူးသော ပန်းခြံအတွင်း၌ သစ်လွင်တောက်ပ သော

မြန်မာဝတ်စုံဝတ်ထားသော လူငယ်တစ်ဦးနှင့် လုံမပျိုတစ်ဦးတို့ စာရွက်လိပ်ကလေးနှစ် ခုကို ကိုယ်စီကိုင်ရင်း ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် ပြုံးနေကြလေသည်။

သူတို့နှစ် ယောက် မှာ ခုနကလေးတင်မှ နှစ် ဦးသဘောတူ အကြင်လင်မယားအ ဖြစ် တရားရုံး တရားသူကြီးရှေ့ လက်မှတ် ထိုးလာကြသော ဘရမ်းနယူး လင်မယားများ ဖြစ်ကြသည်။

နှစ် ဦးလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရှေ့ရေး ကိုတွေ့၍ ရင်လေးရ မည့် အစား အပြုံးပန်းများ ဝေဆာနေသည်ကိုတွေ့ ရ၏ ။

"ကဲ..လေပြေရေ..ကိုယ်တို့နှစ် ယောက် လည်း ရည်းစား သက်တမ်း လေးနှစ် မှာ ဟိုဘက်မိဘကြည့်ရ ဒီဘက်မိဘကြည့်ရ ဟိုအမျိုးကြောင့် ဒီအမျိုးကြောင့် နဲ့ လက်ထပ်ဖို့အရေး ဝေးဝေးလာ ခဲ့တာ သည်နေ့မှပဲ ဆန္ဒနဲ့ဘဝ ထပ်တူကျရတော့တယ်နော်.."

ကောင်လေး၏ စကားကို လေပြေဟူသော ကောင်မလေးက ရွှင်လန်းစွာ ပြုံးရင်း...

"ဟုတ်ပါရဲ့ ..ကိုမြင့်ဆွေရယ်..လေပြေတို့မှာ လည်း သူများ မိသားစုလို ပြည့်စုံတဲ့ဘဝက ဆင်းသက်လာတာ မဟုတ်တော့ လက်ထပ်ဖို့အရေး တောင် အမျိုးမျိုးကွက်ခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား"

မောင်မြင့်ဆွေဆိုသော ကောင်လေးက လေပြေမျိုး လက် ကလေးကို တယုတယ ဆွဲကိုင်ပြီး..

"ကဲ.. ဖြစ်ပျက်ခဲ့ ကြန့်ကြာခဲ့တာတွေ ကို မတွေ့နဲ့တော့ မျိုး.. ကိုယ်တို့နှစ် ယောက် အခုလက်ထပ်ပြီးပြီပဲ..ဒါကြောင့် ရှေ့ ဆက် ရမယ့်ခရီးမှာ နှစ် ဦးသဘောတူ ဘယ်လိုလျှောက်လှမ်းကြမယ် ဆိုတာသာ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့.."

မောင်မြင့်ဆွေ၏ စကားကို လေပြေက သက်ပြင်းချရင်း..

"လေပြေတော့ခုလို သူများ ဆီမှာ အလုပ်မလုပ်ချင်တော့ဘူး အစ်ကိုရယ်

ကိုယ်ပိုင်အလုပ်လုပ်ဖို့ဆိုတာကလည်း.."

လေပြေ၏ စကားမဆုံးခင် မောင်မြင့်ဆွေက..

"ကိုယ်လည်း အဲဒါပဲပြောမလို့ လေပြေရဲ့..ကိုယ်လည်း

သူတစ်ပါးလက်အောက်မှာ အခစားမလုပ်ချင်ဘူး.. ဖြစ်နိုင်ရင် ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကလေးပဲ လုပ်ချင်တယ်"

"ဒါဆို ဘာလုပ်ကြမှာ လဲဟင်"

လေပြေ၏ အမေးကို မောင်မြင့်ဆွေမှ မျက်မှောင့်ကဲ့ စဉ်းစား လိုက်သည်။

အတန်ကြာမှ ဝင်းလက်သော မျက်နှာဖြင့် ..

"လက်ဖက်ရည်ဆိုင်..လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်ကြမယ်.. ကိုယ့်ဦးလေး တစ်ယောက်ရဲ့ မြေကွက်ရှိတယ်လေ..အဲဒီ မြေကွက် ကိုပဲငှားပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဖွင့်ကြတာပေါ့..သူ့မြေက လမ်းမဘေး..ကားဂိတ်နဲ့လည်းနီးတော့ အချက်အချာကျတယ်"

"ကောင်းတယ်..ကောင်းတယ်..လေပြေ ကတော့ အစား အသောက် ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တယ်..လေပြေ့လက်ရာနဲ့ဆို လူကြိုက်မှာ သေချာတယ်"

လေပြေ့စကားကို မြင့်ဆွေကပြုံးပြီး..

"သိပါတယ် ရွှေတောင်သူရယ်..ကိုယ်ကလည်း နှင်းပုလဲ သားပါ..ဒို့နှစ် ယောက်လုံးက အစားအသောက်ကောင်းတဲ့နယ်တွေ က လာကြတာပဲ..အစားအသောက်ကောင်းဖို့ ကတော့ ဘာမှ ပူစရာမလိုဘူး..ဒါနဲ့ အရင်းအနှီးအတွက်က.."

သူ့စကားမဆုံးခင် လေပြေက သူ့လည်ပင်းက ဆွဲကြိုးလေး ကိုင်ကာ..

"လေပြေ့မှာ ဆွဲကြိုးလေးရှိတယ်လေ..ဒါလေးရောင်း ပြီး

အရင်းအနှီးလုပ်ကြတာပေါ့.."

ဆိုတော့ မောင်မြင့်ဆွေကလည်း အားတက်သရောဖြင့် ..

"ကိုယ့်မှာ လည်း လက်စွပ်ရှိပါတယ်..ကိုယ့်လက်စွပ်ကလေး

ပါထည့်လိုက်ရင်..လိုအပ်တဲ့အရင်းအနှီး ပြည့်ပြီပေါ့"

"ဟယ်..နမ္မောရော.."

လေပြေ၏ ကရုဏာသံ။ ဒါကို မောင်မြင့်ဆွေကပြုံးရင်း..

"ဘာလို့နမ္မောရမှာ လဲ လေပြေရဲ့..ကိုယ်တို့နှစ် ယောက် ပေါင်းပြီး

ဘဝတစ်ခုတည်ထောင်ကြရတော့မှာ လေ..သာတူညီမျှ

ပေါ့..ဘယ်လောက်ထိလဲဆို..ခြင်ထောင်ထဲ တစ်ယောက် ယောက် လေလည်မိရင်တောင်
တစ်ယောက် တစ်ဝက် ခွဲရကြရတော့မှာ .."

"ဟယ်..ညစ်ပတ်တယ်.."

ရယ်သံများ ပျံ့လွင့်နေ၏ ။

"ဒါနဲ့ နေပါဦး..ဆိုင်နာမည် ကိုဘယ်လိုပေးမလဲ.."

လေပြေ၏ အမေး..။ မောင်မြင့်ဆွေက သူ့မေးစေ့ကို သူပြန် ကိုင်ကာ

စဉ်းစားရင်း..။

"အင်း..ဆိုင်နာမည် က လေပြေနာမည် ရော ကိုယ့်နာမည် ပါ ပါအောင်

ပေးကြမယ်လေ"

"အင်း..ကောင်းသားပဲ..ဒါဆို မြင့်လေပြေပေါ့"

"ဟာ..အဲဒီ နာမည် မကောင်းဘူး..လေပြေဆွေဆိုရင် ရော.."

"ဟင်..အဲဒီ နာမည် ကြီးက အဓိပ္ပာယ်လည်းမရှိပါဘူး.. မြင့်မျိုးဆိုရင်

ဟုတ်သေး.."

"မြင့်မျိုးကလည်း ဘာထူးမှာ လဲ..အဲ..ဟုတ်ပြီ..သိပြီ.. လေပြေ.နာမည်

လည်းပါအောင် ကိုယ့်နာမည် လည်း ကပ်နေအောင်"

"ဘာနာမည် လဲဟင်.."

လေပြေ၏ အားတက်သရောအမေး။ မောင်မြင့်ဆွေပြန်ဖြေ သည်က..

"ဆွေမျိုး.."

"ဆွေမျိုး..ဟယ် လှလိုက်တာ..ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ် ဒါဆို နှစ် ယောက် လုံးရဲ့

နာမည် လည်းပါ စားသောက်သူတွေ ကိုလည်း ကိုဆွေကိုမျိုးလို သဘောထားပြီး

ဆက်ဆံမယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ် လည်းသက်ရောက်တယ် ..ဆွေမျိုး..ဟုတ်တယ်..ဆွေမျိုး.."

နောက် သိပ်မကြာခင်ရက်ပိုင်းအတွင်း : တောင်ဥက္ကလာပ မြို့နယ်အတွင်း :

ဆွေမျိုးဟူသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင် ပေါ်ထွက်လာ၏ ။ ထိုဆိုင်လေး:

စတင်ဖွင့်လှစ်သည်နှင့် တစ်ရပ်ကွက် လုံးရှိ လက်ဖက်ရည်သောက်သုံးသူများ ထိုဆိုင်ကို ဓာတ်ကျကုန်၏ ။

အကြောင်းရင်းမှာ ထိုဆိုင်ကလေးသည် သန့်ရှင်းသပ်ရပ် သည့်အပြင်

အစားအသောက်ကောင်းများ ရနိုင်လွန်း၍ ဖြစ်သည်။

"ကျဆိမ့်..ကျဆိမ့်..ဒီမှာ ကျဆိမ့်မှာ တာကြာပြီ"

"လာပြီ အစ်ကိုရေ..ရှေ့ကဆရာတွေ ကို ဖျော်ပေးနေရ လို့ပါ"

"ဟဲ့..ဒီမှာ နန်းကြီးသုပ်နော်..မရသေးဘူး"

"ရပါပြီ အစ်မရေ..သုပ်ပြီးနေပါပြီ.."

များ ပြားလှသော စားသုံးသူတွေ ကြား မြင့်ဆွေနှင့် လေပြေ မျိုးတို့မှာ

စကားပြောချိန်ပင်မရ။ အလုပ်ကို ဇယ်ဆက်သလို လုပ်ရင်း ပျာယာခတ်နေကြရ၏ ။

"ဟဲ့..နင်တို့ဆိုင်က စားပွဲထိုးမရှိဘူးလား"

"ရှာတုန်းပါ အစ်မရေ..စားပွဲထိုးက ရှားကရှားသနဲ့.."

"ဟေ့..ဒီမှာ ခေါက်ဆွဲသုပ်နဲ့ ရှယ်ချိုဆိမ့်မြန်မြန်လုပ် ပါဟ.. ဆာလုဗြီ"

"လာပါဗြီဗျာ..လာပါဗြီ..လေပြေရေ ခေါက်ဆွဲသုပ်လေး မြန်မြန်လုပ်ပါဟ"

"ရပါဗြီ..ရပါဗြီ..လမ်းကြုံရင် ဝင်ဆွဲသွားပေးစမ်းပါ.. ထမင်းကြော်နှစ်

ပွဲပြင်စရာရှိသေးလို့.."

"အေးပါ မိန်းမရာ..အစ်ကိုရေ..လာဗြီနော်"

ဤသို့ ဖြင့် တစ်နေကုန်အောင် မနားရစတမ်း၊ မီးအပူမှာ နေ

ခြေတိုအောင်လမ်းလျှောက်ရင်း နှစ် ယောက် သားလုံးပမ်းလုပ်ကိုင်ရင်း ညအချိန်တွင် လှုပ်ပင်မလှုပ်နိုင်ကြတော့။ သူတို့ခမျာနောက်နေ့ ဈေးရောင် :မကောင်း ပါစေနဲ့ဟုသာ ဆုတောင်းနေကြရတော့မလိုလို။
